

Gümüşhane Üniversitesi öğrencisi Serap Kranda, hayvanlara olan sevgi ve bağlılığıyla şehirde ‘pisiklerin ablası’ olarak biliniyor. Öyle ki sokak hayvanlarına karşı aşırı merhamet duyan Serap Kranda, burs parasını hayvan mamasına yatırıyor, hayvanlar doymadığında ise ücret karşılığında sınıf arkadaşlarının ödevlerini yaparak onlara mama satın alıyor. İşte hayvanlara karşı duyduğu sevgi ile örnek olan Serap Kranda’nın ilgi çeken hikayesi...

Y

urdu pen-
ceresinden arka
bahçeyi seyreden
ken bir olay dikkatimi
çekti. Sınıf arkadaşım
Serap’ın elinde bir poşet ve
arkasından koşan bir sürü
kedi. ... Serap elindeki poşetten
mama çıkarıp kedilere dağıtma-
ya başladı. Bu olay birkaç defa
tekrarlanınca Serap’ın her gün bu
kadar mamayı nasıl aldığını ve bu
hayvanlara karşı olan sevgisini öğ-
renmek istedim. ...

Gümüşhane Üniversitesi Halkla
ilişkiler ve Tanıtım 3. Sınıf öğrencile-
rinden Serap Kranda’yla aynı sınıfta
öğrenim görmekte aramızda bir dost-
luk bağı bulunmayan bir arkadaşımdı.
Beraber kaldığımız Zeynep Ana Kız
yurduunun arka bahçesinde kedi ve kö-
pekleri besliyor ve büyük bir sevgiyle
onlarla vakit geçiriyordu. Şehirleşme
sonucunda doğadan kopmuş bir insan
topluluğu çıksa da şehirlerin o betonları
içerisinde yaşamaya çalışan bu hayvan-
larla vakit geçiren Serap, konuşmak için
yanına gittiğimde etrafını saran kedilerle
ilgiliyordu. Bu bile kedilerle ne kadar
çok ilgilendiği anlatmaya yetti. Arka bah-
çede kedi ve köpeklerle ilgilenen Serap, öte
yandan hayvanlara karşı duyduğu sevgiyi ve
hayvanlarla yaşadığı farklı anılarını anlattı.

‘KENDİM BİR YEDİKÇE HAYVANLA- RA İKİ VERMEK İSTİYORUM’

Serap, beslediği kedi ve köpekleri iyi tanıyor, tüm
kedi ve köpeklerle birer isim takmış ve tek tek isim-
leriyle çağırıyor. Kedi ve köpeklerin ne tür özelliklere
sahip olduğunu, hangisinin ne gibi rahatsızlığı bulun-
duğu çok iyi biliyor hatta dişleri olmayan bir kediye ıslak
mama alıp veriyordu. Serap, hasta olan kedileri ise
kendi imkânları ile veterinerlere götürüyor bazen de
oda arkadaşlarından kedileri tedavi etmek için yardım
alıyordu. Sadece kendi hayatımızdan sorumluyuz gibi
yaşadığımız bu dünyada gözlerimizi yumduğumuz
birçok gerçek var. Çocuklar var, yardıma muhtaç yaş-
lılar ve hayvanlar var. Serap ise küçüklüğünden beri
hayvanlara karşı aşırı hassasiyetiyle yardım etmeyi
hayat biçimi olarak bugün de hala devam ettiriyor.

“Kendim bir yedikçe hayvanlara iki vermek istiyorum” diyen Serap, üniversiteye başladığından beri bursuyla hayvanlar için daha rahat bir şekilde mama almaya başladığını söylüyor. Bursu yetmediğinde ise haftalarca başkalarının tasarımı

ödev-
lerine
y a r -
dımçı olarak
para biriktiriyor
ve bu biriktirdiği para
ile mama alıyor. Her zaman çan-
tasında mama taşıdığını söyleyen Serap, “Gümüşha-
ne’ye geldiğinden beri hayatının en büyük hareketlili-
ğini hayvanlar sayesinde yaşıyorum” diyor.

DOĞUM GÜNÜ HEDİYESİ OLARAK KEDI MAMASI İSTEDİ

Bu yıl yurduun bahçesinde yurt katında iki tane kedi
yavrusu aç korunmasız dolaşıyor, kışın o sert soğukla-
rından korunmak için yurduun içini adeta bir yuva gibi
görüyorlardı. Yurtta kalan öğrenciler arasında kedilere
yardım edip onları doyurmak isteyenler kadar kedilerden
korkup varlıklarından rahatsız olanlar da vardı. Tabi son
günlerde yurt içerisinde kediler gözümde pek
ilişmiyordu. Meğerse kediler Serap’a o kadar alışmış
ki her sabah saat beşte odasının kapısında miyavlıyor-
lar adeta ondan bir anne şefkati bekliyorlardı. Kedilere
aylarca baktığını söyleyen Serap, “Kedilerin yurtta
oluşu benim için ev ortamı yaratıyor” diyor. Yurtta
Serap’ın baktığı kedilerden korkan kız öğrenciler
yönetime şikâyetinde bulunmuş, yurt müdürü ise olayı
belediyeye bildirmişti. Bunu üzerine Serap, yurt mü-
dürüne kedileri götürmemeleri için günlerce yalvardı.
Sonunda Trabzon’da hayvansever bir akrabalarından
kedileri almaları için rica etti ve oraya götürmeye karar
verdi. Doğum günü hediyesi olarak arkadaşlarından
kedi maması almalarını isteyen Serap, o gün ayrıca
kedileri Trabzon’a akrabalarının yanına götürmek için
arkadaşlarının da onunla gelmelerini istedi. Beraber
araba kiralayıp kedileri Trabzon’a götürdüler. O gün
arkadaşlarının da gelmesine çok mutlu olan Serap
“hayatımın en güzel doğum günü hediyesiydi. Kedilerimden
ayrım ama onları güvenli bir yere göttürdüm için çok
rahatım artık” dedi.

‘EVİMİN SULTANI ÇİBİ’

Serap’la konuşmamızı sürdürürken başından geçen
bir olayı anlatmaya başladı. Çünkü o sadece Gümüş-
hane’de değil yaşadığı yerde de aynı merhameti ora-
daki hayvanlara da gösteriyordu. Bir gün Trabzon’da
çarşıdan eve geçerken sokakta çocukların ellerinde
hırpalanmış, zayıf ve yaralı bir kedi görüyor, kedinin
zavallı haline dayamayan Serap kediyi eve götürmeye
karar veriyor fakat aklını bir şey kurcalıyordu: ablası
kedilerden hoşlanmıyor ve onlarla aynı ortamda bul-
unmaya dahi tahammül edemiyordu. Ama Serap’ın
bu tereddütünün aksine ablası her ne kadar ilk anda
kedenin hoşlanmamış olsa da gün geçtikçe kediye
daha çok alışıyor hatta sevgiyle sarıp sarmalıyordu.
Ertesi gün ablası ve Serap kediyi veterinerine götürüyor,
gerekli olan tüm kontrollerini ve aşılarını yaptırıyor ke-
dinin eskisi gibi sağlıklı olmasını arzu ediyorlardı. Artık
Çibi ismini verdikleri kedi adeta aileden biri gibi ol-
muştu. Tüm bu olayların üzerine Serap, “Çibi, evimin
sultanı oldu, ona iki yıldır gözüm gibi bakıyorum” diyor.
Büyükçe bir alana sahip yurduumuzun arka bah-
çesine sadece kediler değil köpekler de geliyor. Bu kö-
pekler de annesiz yedi tane köpek yavrusu
bakıma muhtaç şekilde
yurduun arka bah-
çesinde yaşam-
larını

Pisiklerin ablası

